

KRAJ TIŠINE

TESSA AFSHAR

KRAJ TIŠINE

KRAJ TIŠINE

Tessa Afshar

DRUŽINA
2018

TESSA AFSHAR
KRAJ TIŠINE

Naslov izvirnika: Land of Silence

© izvirnika: 2016 by Tessa Afshar

© za slovensko izdajo: Družina d. o. o., 2018. Izdano v dogovoru
s Tyndale House Publishers, Inc. Vse pravice pridržane.

Izdaja: prva

Prevod: Irena Modrijan

Jezikovni pregled: Marija Bratina

Grafična priprava: Pavle Rot, Družina d. o. o.

Priprava naslovnice: Benjamin Štefe, Družina d. o. o.

Izdala in založila: Družina d. o. o.

Za založbo: Tone Rode

Tiskano v Sloveniji

Naklada: 1000 izvodov

Ljubljana 2018

Vse informacije o knjigah založbe Družina
najdete na spletni strani: **www.druzina.si**

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111(73)-311.6

AFSHAR, Tessa

Kraj tišine / Tessa Afshar ; [prevod Irena Modrijan]. - 1. izd. - Ljubljana :
Družina, 2018

Prevod dela: Land of silence

ISBN 978-961-04-0466-8

293085440

»Nihče ne zna tako vdahnuti življenja Svetemu pismu kot Tessa Afshar. Roman *Kraj tišine* nam približa zgodbo ženske, ki je ozdravela, ko se je dotaknila roba Kristusove obleke, in nas vodi na pot spoznanja, da smo tudi me hčere Kralja.«

Debbie Macomber,
pisateljica uspešnice št. 1 *New York Timesa*

»*Kraj tišine* Tesse Afshar je svetopisemski roman, ki bi ga lahko umestili v popolnoma novo kategorijo. Ganljiva, zelo verjetna, navdihujoča in spodbudna zgodba me je globoko nagovorila. Čudovita zgodba, ki je ne smete zamuditi!«

Jill Eileen,
pisateljica uspešnice *The Crimson Cord*
in serije *The Wives of King David*

»Čeprav privlačna in vznemirljiva zgodba Tesse Afshar pripoveduje o trpljenju in življenjskih bitkah ženske iz 1. stoletja, je upanje, ki jo prevzame, enako živo danes, kot je bilo v njenem času.«

Chris Fabry,
pisatelj uspešnic *War Room* in *Dogwood*

»Romani Tesse Afshar vas prevzamejo in spreminjajo z močjo svoje zgodbe. *Kraj tišine* ni nikakršna izjema. Prava knjižna poslastica je, uživajte v njej!«

Susie Larson,
govornica, radijska voditeljica
in pisateljica knjige *Your Beautiful Purpose*

Za Johna

*»Že sem našla njega, ki ga ljubi moja
duša.« (Vp 3,4)*

*Če mi Gospod ne bi pomagal,
bi kmalu prebival v kraju tišine.
Če sem mislil: »Moja noga omahuje,«
me je tvoja dobrotā, Gospod, podpirala.
Ko se v meni množijo vznemirljive misli,
mi tvoje tolažbe razveseljujejo dušo.*

Ps 94,17-19

PRVO POGlavJE

*Pozabljen sem iz srca kakor mrtev,
postal sem kakor izgubljena posoda.*

Ps 31,13

Ob misli na razvalino mojega življenja, na počasno razblinjanje mojih sanj, opustošenje vsakršne ljubezni, se vedno znova vračam k čebeli, tistemu drobnemu piku, ki me je oropal očetove naklonjenosti in spremenil tok moje usode.

Gorje me je zadelo nekega lepega popoldneva, sonce je sijalo in dovolj se je že otoplilo, da je bila koža prijetno topla, a ne razgreta. Tistega leta so divje rože cvetele v izobilju in pobočje, kjer sva z Jožefom preživljala pomladne dneve, je bilo prekrito z rumeno in rožnato odejo. Spominjam se njihovega vonja, ki me je žgečkal v nos in mi polnil pljuča. Smejalo se mi je, ker je bil svet resnično lep.

Jožef je tekal med mehкими stebli, se igral rimskega vojaka in prebadal liste z namišljenim mečem. Vedel je, da se vpricho staršev tega ne sme igrati, bili so namreč zagrizeni Judje, katerih jeruzalemske korenine so segale še v čas Ezre. Čeprav so bili Rimljani velikodušne stranke očetovega podjetja, so bili tudi nevarni sovražniki. Meči se najinim staršem nikakor niso zdeli zabavni ali primerni za igro. A Jožef je imel štiri leta in je oboževal rimske konje, vojaške uniforme in poslikane ščite. Želel si je biti eden izmed njih. In jaz sem mu to dovolila, ker nisem videla ničesar slabega v tem, da je tekal okrog in se pretvarjal, da je rimski vojak, kar se nikoli ne bi moglo uresničiti.

»Eliana, pridi se igrat,« je zaklical Jožef in proti meni sunil z nevidnim mečem.

»Samo trenutek,« sem odvrnila. »Takoј pridem.«

Zatopljena v svoje misli sem sedela na preprosti klobučevinasti odeji, ki sem jo prinesla s seboj, v roki vrtela rožnato rožo ter skušala dognati, kako bi iz nje izlužila barvo za laneno blago. V našo delavnico je ravnokar prispela velika pošiljka lanu, zato bo vlaken za tkanje v izobilju. Moj oče je bil trgovec z razkošnim blagom. Živahno je kupčeval celo z razkošno vijoličasto barvo, ki so jo z veliko truda pridobivali iz morskih polžev in je bila najdražja za izdelavo. Trgovanje s to posebno barvo si je lahko privoščil le zato, ker je bil uspešen trgovec.

Jožefa so tistega popoldneva prepustili v moji oskrbi, ker so imeli vsi drugi veliko dela z lanom. Za pomoč so prosili celo mamo, ki je redko pomagala pri očetovem delu.

Oče je kupil lanena vlakna, zato nam ni bilo treba lanu namakati in sušiti, ločevati semen in jih zavreči ter tretji stebel, da bi iz njih pridobivali vlakna. Njegovi delavci so ta vlakna le razčesavali in iz njih delali predivo. Stebla so bila debela in iz njih smo pridobivali preprosto laneno blago, primerno za tkanje brisač. Te so bile namreč pri Rimljanih in novi judovski aristokraciji, ljubiteljih kopeli, zelo iskano blago.

Od Jožefa sem bila starejša dvanajst let, zato sem bila več kot sposobna skrbeti zanj. Mama, ki je sumila, da me očetova dejavnost silno veseli, me je skušala zamotiti s čim drugim, zato mi je za tisto popoldne prepustila skrb za Jožefa. S svojim načrtom je ubila dve muhi na en mah: mojega razigranega brata je spravila izpod nog zaposlenih odraslih in mene oddaljila od očetovega dela, da nisem mogla hraniti svoje obsedenosti s skrivnostmi njegovega poklica.

»Prepusti to možem,« mi je govorila in mi v naročje potisnila kakšno žensko opravilo, preden bi me popolnoma prevzele skrivnosti izdelovanja še kakovostnejšega barvanega blaga.

»Eliana!« je zatulil Jožef, ki je bil že nekoliko niže na pobočju hriba. »Pridi. Takoj! Obljubila si mi, da se boš igrala z menoj.«

Nasmehnila sem se. Moj mali bratec je znal biti zelo ukazovalen. Nihče ni pričakoval, da se bo mojim staršem pri njunih letih rodil še en otrok. Ko se je Jožef rodil, smo bili vsi nekoliko osupli in takoj nas je prevzel s svojo očarljivostjo. Poleg tega je bil deček – sin, o katerem je oče sanjal – in, no ... še gorečemu serafu bi oprostili, če bi bil v teh okoliščinah nekoliko razvajan. Za njegovo gospodovalnost smo bili krivi mi. Po naravi pa je bil Jožef tako prijazen, da ga niti pretirano razvajanje odraslih ni moglo spremeniti v tirana.

»Pazi, da te ne ujamem!« sem rekla in vstala. »Moj meč je veliko ostrejši od tvojega.«

»Ne, pa ni. Premagal te bom.« Glasno je kriknil in stekel po pobočju navzgor, njegove kratke nožice so se tako hitro premikale pod dvignjeno tuniko, da sem kar trznila. Pošteno sem se morala truditi, da sem ga dohajala.

»Stoj!« sem vzkliknila, ko sem ga dohitela na vrhu hriba, in z rožnato rožo sunila proti njemu, kot bi šlo za smrtonosno orožje. Jožef se je zvijal od smeha.

»To ni meč! S tem še nitke ne moreš presekat. Ti pa res nimaš pojma, Eliana.«

»Drzneš si me žaliti, ti rimski ničvrednež? Za to žalitev te bom obglavila.«

Jožef je stekel proti meni in mi namišljeni meč naperil v trebuh. »Ne, ne boš. Moj konj te bo pojedel za zajtrk.« Dobro je odbil moj napad, nato pa urno sunil z mečem in me s svojo malo pestjo zadel v rebra. Prijela sem se za prsni koš, kot bi me zabolelo.

»To mi boš plačal, mladenič.« S hitrim gibom sem ga zgrabila za tuniko in mu jo potegnila izza pasu. To ga je zmedlo, da je pogledal proti tлом, tedaj pa sem mu v obraz potisnila rožo, da mu je na nosu in čelu nastal rumen madež cvetnega prahu.

Zasmejala sem se. »Malo boš moral še vaditi, Rimljan.« Tedaj sem nedaleč za njim opazila ovco, ki je obirala grmiček. Pogledala sem naokrog, da bi našla pastirja ali čredo, kateri je pripadala. Nikjer ni bilo nikogar. Stopila sem k njej, da bi pogledala, ali je morda ranjena. Gotovo je bil neke pastir, ki je to rejeno ovco pogrešal.

»Eliana!« me je poklical Jožef. »Pridi. Nisva še končala ...« Tedaj je iz neznanega razloga v širokem loku zamahnil z roko. »Stran. Stran!« je zaklical z visokim in drhtečim glasom. Zavrtel se je v polkrogu in z rokami divje mahal okrog sebe.

Jaz pa se nisem zmenila za Jožefov jok in sem se še naprej ukvarjala z ovco. Zdaj, ko sem bila ob njej, sem videla, da zanjo dobro skrbijo in da je njena volna zdrava in čista. Pokleknila sem k njej in jo pogladila po hrbtu. »Kaj pa počneš tukaj, ovčica?«

S kotičkom očesa sem še vedno videla Jožefa, ki je divje mahal okrog sebe. Tedaj je zaklical: »Spodi jo, Eliana!«

Najprej sem mislila, da je muha, tedaj pa sem ugledala rume-no barvo in zaslišala srdito brenčanje. »Ne razburjaj se toliko. Pomiri se in sama bo odletela.« Nisem želela pustiti izgubljene ovce, da ne bi odtavala in še bolj zašla. Jožef je bil dovolj star, da bi lahko sam odpodil brenčečo čebelo. Resnično, preveč smo ga razvajali. Pomirjujoče sem rekla: »Pomiri se, bratec.«

Jožef me ni slišal. Čebela mu je brenčala okrog glave, zato se je prestrašil. Še siloviteje je mahal z rokami in začel teči. »Ne! Ne!«

Zakrnila sem z rokami in nejevoljno vstala. »Jožef, saj je le čebela.«

Vedela sem, zakaj ga je zelo strah. Leto pred tem ga je čebela pičila v gleženj. Naredili so se mu izpuščaji in noga mu je otekla, da je bila videti kot deblo mladega drevesa. Poleg tega ga je strašno bolelo. Te izkušnje ni pozabil. Jaz sem si jo razlagala kot izjemo. Vsi smo že imeli težave s čebelami, to je spadalo k življenju. Nekaj trenutkov sem ga nejevoljno opazovala, kako divje teka okrog.

Potem sem stekla k njemu in zamahnila z rokami, da bi odpodila čebelo, čeprav je ni bilo več videti. Takrat pa je tako predirljivo zajokal, da me je stisnilo pri srcu. Podrgnil se je po glavi, tedaj sem opazila, da se mu je čebela zapletla v lase blizu senc. Zgrabila sem jo in jo v pesti zmečkala. Na pol omotična od tega, ker je izpustila strup, je bila lahek plen moje močne, stisnjene pesti. Spustila sem jo na tla in pokleknila k Jožefu.

Točil je krokodilje solze. Tako silovito je jokal, da mu je v pljučih začelo hropsti. Objela sem ga. »Zelo mi je žal, Jožef. Je že dobro. Malo zverino sem pokončala. Lahko jo pomečkaš z nogo, če hočeš.«

»Boli.« Ko je zajel zrak, so se mu prsi stresle.

»Kje, ljubček? Kje te boli?«

Pokazal je na sence, kjer je rasla oteklina. Nalahno sem jo poljubila. »Je zdaj bolje?«

Njegov pogled je bil en očitek. »Ne!« Odrinil me je. Na hrbtni strani njegove zalite ročice sem opazila rdečo oteklino. »Te je dvakrat pičila?« Namrščila sem se, ko sem strmela v odebeljeno oteklino, ki se je na otroški koži širila kot polita barva. Jožef je odkimal. Izpuščaji, sem spoznala z grozo. Tako kot lani.

Znova je zajel sapo, vse telo mu je zadrhtelo. Slišati je bilo, kot bi se moral za vsak vdih naprezati. Mislila sem, da mu sapo jemlje zato, ker ga je popadel strah, zato sem ga skušala pomiriti. A z vsakim trenutkom je bilo huje. Hropel je vedno glasneje in neprekinjeno. Obotavljala sem se, ker me je njegovo oteženo dihanje zmedlo. Ob zadnjem piku ni imel teh težav. Je bilo to zaradi napada panike?

Pomagati bi mu morala že prej, takoj, ko ga je čebela začela zasledovati. Tedaj se mi je posvetilo, da sta čebelo pritegnila vonj in cvetni prah rože, ki sem mu jo potisnila v obraz. Morda se Jožefu sploh ne bi približala, če ne bi jaz izvedla svoje neumne potegavščine.

Videla sem, da je z njim vse slabše, in ga vzela v naročje. »Zelo mi je žal, Jožef. Nesla te bom domov. Dobil boš mede-

ni kolač in mama ti bo naredila zeliščni napitek, da te bo nehalo boleti.« Ob sebi sem čutila, kako se njegovo malo telo bori za vsak vdih. Pognala sem se v tek. Nekje na po-bočju se mi je snel sandal, ker sem z nogo zadela v kamen, ki je štrlel iz tal. Opotekla sem se, nato pa se zravnila in tekla naprej, ne da bi izgubljeno obuvalo pobrala.

»Slabo mi je,« je zastokal Jožef. Še preden bi ga lahko obrnila, je bruhal, da me je zmočilo po rami in prsih. Običajno bi javkala od gnusa, a tedaj me je bilo preveč groza. Čeprav nisem mogla razumeti, sem čutila, da je čebela bratovemu malemu telescu hudo škodovala. Zdelo se je, kot da ga je strup tiste nesrečne žuželke oropal zraka. Komaj sem čakala, da se vrneva domov, da ga izročim staršem, ki bodo znali pomagati.

Za trenutek sem se ustavila, mu obrisala slino z ust, ga preložila na drugo ramo in se znova spustila v tek. Težak je bil, pretežak, da bi ga nesla vso pot. Srce mi je razbijalo kot kovačevo kladivo po nakovalu. Ker sem se tako silovito oklepala njegovega uvelega telesca, so se mi tresle roke. »Jožef! Jožef, reci kaj!«

Zastokal je. Obotavljajoče sem se ustavila, ker nisem mogla več teči. Padla sem na kolena, še vedno z njim v naročju. V glavi se mi je zavrtelo od slabosti, ko sem uzrla njegov obraz. Oči so mu otekle, da jih ni mogel več odpreti, in ustnice so mu grozljivo pomodrele. Njegova usta so postala boleča, vijoličasta rana. Zadušila sem krik in ga znova dvignila, noge sem prisilila, da so tekle še hitreje kot prej.

Moli, sem mrzlično pomislila ob groznem prizoru, ki sem ga pravkar videla. *Zmoli kaj*. A pomislila sem lahko le na prve tri črke svojega imena *Eli, Eli. Moj Bog! Moj Bog!*

Ko sem zagledala velika lesena vrata naše hiše, se mi je iz ust izvil krik, ki sem ga zadrževala vso pot. Zvenelo je, kot bi s počenim glasom zakrakala. Nihče me ni slišal. »Na pomoč! Oče, prosim, pomagaj mi.« Jožef v mojih rokah je

bil že čisto mlahav. Vedela sem, da je omedlel, ker mu je zmanjkalo zraka.

Z zadnjimi močmi sem brcnila v vrata in se naslonila nanje. Ena od služabnic mi je odprla, da sem padla v hišo skupaj z Jožefom, ki sem ga še vedno stiskala k sebi. Služabnica je zakričala in potem so naju potegnili v hišo. Še vedno sem se ga oklepala, njegov obraz sem stiskala k rami. Pritekli so starši.

Zagledala sem očetov obraz, ko mi je sina vzel iz naročja. Bil je blede kot stena. Mati je zagnala vik in krik. Nisem si mislila, da lahko občutim še večji strah, a njeni kriki – predirljivi, nenaravni zvoki, ki so odmevali po dvorišču – so me napolnili s hladno grozo, ki mi je vzela dar govora. Zakaj ne pomaga? Zakaj samo stoji tam, vrešči, se vleče za ruto in si puli lase?

Oče se je zgrudil z Jožefom v naročju. Glavo je pobesil nad negibnega otroka. »Sin moj,« je zastokal in se začel zibati. »Moj fantek ...«

V šoku sem se obrnila in zagledala mlajšo sestro, Ivano, ki je sedela ob zidu in tiho ihtela v dlani. Služabnice so jokale. Oče, ki je molče drgetal, se je krčevito oklepal negibnega telesca, medtem ko so materini kriki še naprej polnili vse kotičke dvorišča in me prebadali kot nazobčani koščki razbitega stekla.

Tedaj me je prešinilo. Brat je mrtev. Čebela ga je ubila.

Iztegnila sem roko, da bi se dotaknila očeta, v nejeveri, grozi, obupu, v upanju na čudež, da bi me potolažil. Dvignil je pogled in odsoten obup v njegovih očeh se je za trenutek umaknil, namesto njega je zavel hlad, kakršnega v njegovih očeh še nisem videla. »Kaj se je zgodilo? Kaj je mojemu otroku povzročilo *to*?«

Stopila sem korak nazaj. »Čebela ... Pičila je Jožefa. Na sence.« Znoj mi je tekkel s čela, zato sem si ga s tresočo roko obrisala. »Jaz sem kriva. Igrala sva se ... in jaz ... rožo sem mu potisnila v obraz. Mislim, da je čebelo pritegnil njen